

Sygn. akt V KK 443/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 lutego 2015 r.,

sprawy **J. F.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 8 maja 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w J.

z dnia 6 listopada 2013 r.

p o s t a n o w i ł

I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. Zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R., kancelaria adwokacka 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % należnego podatku VAT tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie – jako wyznaczony z urzędu obrońca skazanego – kasacji;

III. Zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2013 r., Sąd Okręgowy w pkt XIII i XIV wyroku uznał J. F. za winnego popełnienia dwóch przestępstw opisanych w pkt 15 i 16 części wstępnej wyroku, popełnionych – pierwsze – w okresie od stycznia do maja 2011 r.,

a drugie – w dniu 4 marca 2011 r., i po dokonaniu niewielkich korekt w opisach czynów, uznając, iż oba przestępstwa wyczerpują znamiona art. 56 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., skazał go na kary, odpowiednio, jednego roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny oraz ośmiu miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 50 stawek dziennych, określając w wypadku obu orzeczonych kar grzywny, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 zł. Jako karę łączną orzekł rok i sześć miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 80 stawek przyjmując wysokość jednaj stawki na 10 zł.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego (została wniesiona także apelacja przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, ale rozstrzygnięcie w tym zakresie nie jest kwestionowane w kasacji). Zaskarżając wyrok w części skazującej oskarżonego zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 7 k.p.k., 424 §1 pkt 1 oraz § 2 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 i art. 5 k.p.k. a nadto, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie ustalenia, iż oskarżony był sprawca obu przypisanych mu czynów. W konkluzji domagał się zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż opisane w obu przestępstwach substancje psychotropowe stanowiły znaczną ilość, a oba przestępstwa wyczerpały dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., a za podstawę wymiaru kar przyjął art. 56 ust. 3 ustawy tej ustawy w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. W pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu rażące naruszenia prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na obrazie przepisu:

a) art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. poprzez niewłaściwe zrealizowanie obowiązków wynikających z tych przepisów i brak rzetelnego ustosunkowania się do każdego z zarzutów apelacyjnych oraz brak wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami,

dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za bezzasadne, w szczególności w zakresie stawianego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd o quo art. 7 k.p.k. polegającego na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego,

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd II instancji własnej oceny dowodu z pomówienia M. G. w sposób dowolny przyjmując, że dowód ten bez jakiegokolwiek wsparcia w innym materiale dowodowym może stanowić samoistnie podstawę do czynienia trafnych, prawdziwych, nie budzących jakichkolwiek wątpliwości ustaleń faktycznych, tak w zakresie samego sprawstwa i winy J. F. uczestniczenia w obrocie substancjami psychotropowymi, jak i częstotliwościami takich zachowań oraz ilościami substancji będącej przedmiotem obrotu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu ostatniemu sądowi, bądź też uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k., albowiem oba zarzuty w niej postawione okazały się chybione. W uzasadnieniu wyroku sądu II instancji na stronach od 44 do 47 przedstawiono argumentację i wywody przeczące słuszności obu stawianych zarzutów. Sąd odwoławczy wbrew wywodom skarżącego rozpoznał zarzuty apelacji i do wszystkich najistotniejszych zarzutów oraz argumentów przytoczonych na ich poparcie się odniósł, wskazując w sposób konkretny i rzetelny, dlaczego zarzutów apelacji nie uwzględnił. Nie doszło zatem do obrazy art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. W zakresie czynu z pkt XIII części dyspozytywnej wyroku (pkt 15 części wstępnej) sąd II instancji wskazał, iż drobne rozbieżności w wyjaśnieniach M. G. nie mogą podważać jej wiarygodności co do zasadniczych elementów jej wyjaśnień, tj. co do zaopatrywania się M. S. w narkotyki u skazanego. Także ustosunkował się do zarzutów co do sposobu przesłuchania M. G. w postępowaniu przygotowawczym, jak i możliwości wywierania wpływu przez przesłuchujących oraz prawidłowości ujawnienia protokołu z postępowania przygotowawczego (str.

46). Nie jest również prawdą, iż sąd ten nie dostrzegł kwestii czasu w jakim M. G. składała swoje wyjaśnienia, ani też tego, jaką formę miały jej relacje. Ponadto podkreślić należy, że sąd II instancji zaaprobował dokonaną przez sąd I instancji ocenę dowodów w odniesieniu do tego czynu, co jest istotne także z tego powodu, iż nie jest prawdą, aby to niekonsekwentne wyjaśnienia M. G. – jako jedyny dowodów na niekorzyść J. F. – miały stanowić podstawę skazania. Przypomnieć należy, że sąd I instancji wskazał, iż M. G. była bezpośrednim uczestnikiem zdarzeń w trakcie których M. S. dokonywał zakupów narkotyków od J. F. Istotne jest, iż wskazała jego wygląd, miejsce zamieszkania a następnie go rozpoznała na tablicy pogładowej. Co więcej, jej relację sąd ten weryfikował w kontekście innego dowodu, tj. zeznań W. B., a zatem uzyskał w tym zakresie potwierdzenie przedstawianych przez nią innych okoliczności, co dało mu podstawę do określonej oceny wiarygodności (uzasadnienie wyroku sądu I instancji – s. 24). Nie można podzielić zarzutu skarżącego, dowodzącego obrazy art. 7 k.p.k., iż argumentacja sądu II instancji co do tego dowodu jest nielogiczna, skoro w oparciu o ten sam dowód nie zakwestionował niemożności przypisania odpowiedzialności J. F. co do innego czynu (chodzi o czyn z pkt 18 części wstępnej wyroku oraz eliminację opisu czynu z pkt 16). Zauważyć należy, że w odniesieniu do tzw. kwestii wewnątrzspółnotowego nabycia (także eliminacji tego znamienia) sąd II instancji wyraźnie wskazał, iż wyjaśnienia M. G. miały odmienną płaszczyznę wiedzy. O ile co do czynu z pkt XIII wyroku to była ona świadkiem, jeżdżąc z M. S. do J. F. po narkotyki i słysząc od M. S. relację co do wykonywanych transakcji zakupów narkotyków, o tyle w odniesieniu do kwestii miejsca skąd J. F. przywiózł narkotyki (czyn XIV), czerpała wiedzę tylko z relacji M. S., który z kolei w tych działaniach J. F. nie uczestniczył, a tylko o nich słyszał (por. wywód na str. 35 uzasadnienia wyroku sądu II instancji oraz str. 21 uzasadnienia wyroku sądu I instancji). Nie jest to sytuacja od strony układu „warstwy dowodowej” tożsama, a zatem nie można zgodzić się ze skarżącym, iż taka rozbieżna ocena jest nielogiczna. Podnieść przy tym należy, że takiej oceny dokonał już sąd I instancji, a zatem zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w tym aspekcie jest chybiony także od strony formalnej. W odniesieniu do czynu z pkt XIV wyroku oba zarzuty kasacji również są zupełnie bezzasadne. Kasacja w tym zakresie powtarza wywody apelacji i jedynie stanowi polemikę z

ustaleniami sądu I instancji oraz nie dostrzega, że poczynione zostały przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków anonimowych oraz logikę przebiegu całego zdarzenia, skoro to u J. F. zamówiono narkotyki w dniu 3 marca 2011 r., tenże przyjął realizację dostawy, a następnego dnia narkotyki te zostały przekazane przez M. S. działającym pod przykryciem funkcjonariuszom.

Z tych wszystkich powodów nie stwierdzając zasadności obu zarzutów kasacji należało orzec jak w postanowieniu.